

Endelig tør regeringen kun sige nej til, at der indbygges en egentlig forsvarspolitik i EU ved hjælp af Vestunionen, og det på trods af at ansøgerlandene mere end noget ønsker sikkerhed om deres ydre grænser. Det sidste nej er nok det værste. NATO åbner sandsynligvis kun for tre nye lande i juli måned, og derfor vil det have særlig betydning, om EU til gengæld kunne tilbyde et EU-medlemskab, der også medførte et samarbejde om forsvarspolitikken.

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne takke SF for forespørgselsdebatten. Jeg synes, det er en rigtig debat på et rigtigt tidspunkt, og selve spørgsmålet om, hvordan vi kan sikre en mere offensiv og samlet tiltrædelsesstrategi over for Øst- og Centraleuropa, er overordentlig vigtigt lige her og nu, fordi opgaven er stor. De tidligere udvidelser, vi har haft af EU, kan slet ikke sammenlignes med den situation, vi har nu, og derfor er det selvfølgelig også vigtigt, at vi tænker i baner om, hvordan vi kan lave en offensiv strategi.

Udenrigsministeren var i sit indlæg inde på, hvordan status quo er, og hvad der er sket gennem de seneste år, og han var også inde på spørgsmålet om de vanskeligheder, der vil være i forbindelse med udvidelsen. Her er vi fuldstændig enige med udenrigsministeren. Men det ligger også klart, når vi kigger på rapporten fra Dansk Udenrigspolitisk Institut, hvor store forskelle der er i opfattelsen medlemslandene imellem af, hvordan man skal gribe sagen an. Der er ikke en entydig opfattelse og en klar strategi i dag, og derfor er det vigtigt, at Danmark og den danske regering prøver at presse på for at sikre, at EU, når regeringskonferencen er færdig, kan finde ud af, hvordan og hvorledes tingene skal gribes an, så den pågældende udvidelse bliver en succes.

Vi står med en historisk chance for at samle Europa, vi står med en historisk chance for at sikre demokratiet i Øst- og Centraleuropa, vi står med en historisk chance for at sikre freden og stabiliteten i Europa, og derfor skal det selvfølgelig lykkes for os. Vi står også i øjeblikket med spørgsmålet om NATO-udvidelsen, hvor nogle få lande kommer med i NATO. Det er storpolitisk problemfyldt, mens EU-udvidelsen ikke på samme måde volder vanskeligheder i forholdet til Rusland, og jeg er overbevist om, at EU-udvidelsen på lang sigt vil have større betydning med hensyn til at sikre freden og stabiliteten i Europa.

Vi skal være med til at sikre befolkningerne i de øst- og centraleuropæiske lande mod diskrimination, der er baseret på nationalitet. Dette er hele grundelementet i EU-samarbejdet. Nøjagtig på samme måde som De Europæiske Fællesskaber har skabt fred mellem de vesteuropæiske lande, har vi sikret demokratiet i de tidligere militærdiktaturer i Sydeuropa. Det er sket ved, at de er blevet medlemmer, og nu kan vi også sikre demokratierne i Øst- og Centraleuropa. Det er en vigtig sag, og det er den overordnede dagsorden, som ikke må drukne i de daglige trakasserier om at finde en løsning på landbrugsproblemet og lign. Det skal lykkes for os, og det er vort årtis politikere, der har den opgave.

Vi skal selvfølgelig anerkende det, der er sket, og det, der er udrettet fra EU's side siden begyndelsen af 1990'erne, hvor der er sket ting i forhold til Øst- og Centraleuropa. Kravet om at fastholde ansøgerlandenes engagement i demokratiseringsprocessen og liberaliseringsprocessen har jo virket, det kan vi jo se den dag i dag. De Europaaftaler, vi har indgået, har haft betydning for forholdet mellem Øst- og Centraleuropa og EU. Og de PHARE-programmer, der har virket i de enkelte øst- og centraleuropæiske lande, har jo også haft deres betydning i selve processen.

Men, som det jo er sagt, når regeringskonferencen er overstået, så har vi en dagsorden, vi skal forholde os til. Og dér kan vi lige så godt indrømme, at her begynder det hårde politiske arbejde.

Og det er vigtigt, at EU får en offensiv strategi, en offensiv tiltrædelsesstrategi. Målet er klart, og derfor må midlerne også være klare. Og det er de ikke i øjeblikket. Det viser DUPI-rapporten klart og tydeligt.

Det er jo ikke nok for os at fastslå, at udvidelsesforhandlingerne med de 10 øst- og centraleuropæiske lande skal starte samtidig. Det Konservative Folkeparti er enig i det synspunkt, men det er jo ikke nok. Det er jo først derefter, at vanskelighederne vil vise sig.

Vi har set med udvidelsen af NATO, hvor vi får tre, måske fire lande med, at det kan skabe problemer i forhold til de lande, der ikke kommer med. Det samme problem vil vi komme til at stå med i EU, hvis udvidelsesforhandlingerne ikke bliver tilrettelagt på en sådan måde, at det ikke virker som et nej i forhold til de lande, der ikke umiddelbart kan komme med.